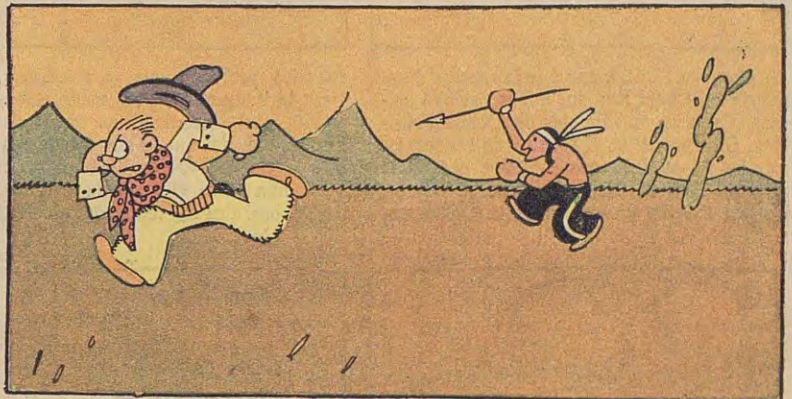

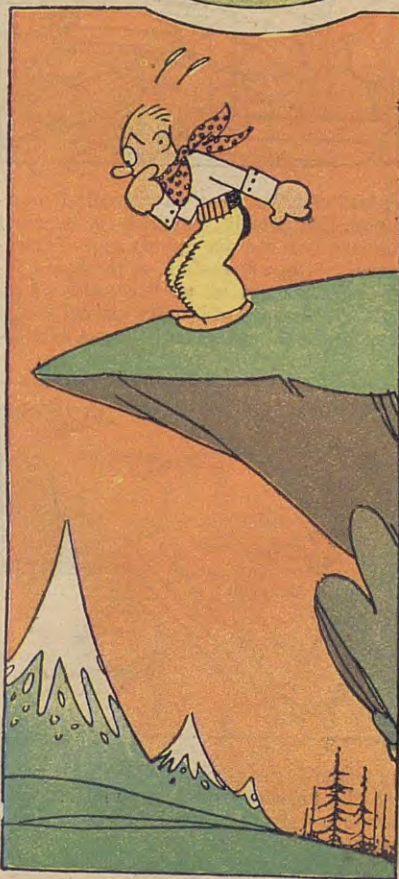
WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

UN TRUC OPORTÚ

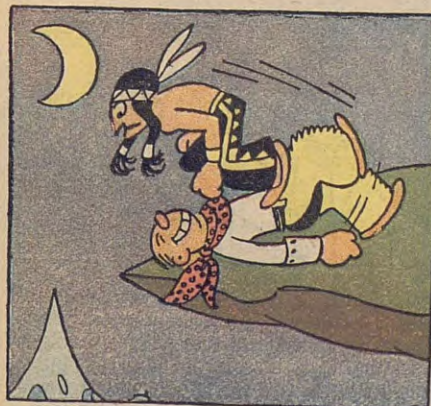
«Peu de Porc», d'un tros lluny, veu el bon cow-boy Tim Hoteu.

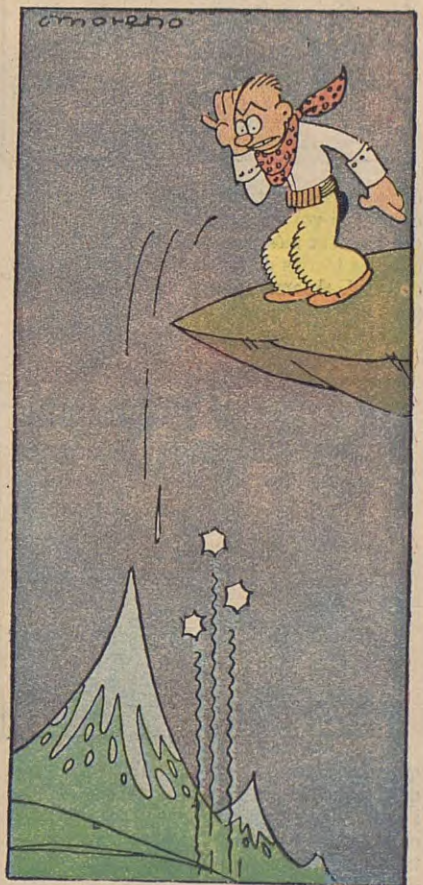
L'atura un barranc molt fort

i de seguida fa el mort.

Mentre l'indi el contemplava

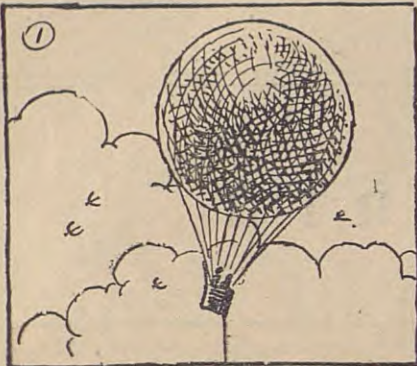
d'un cop a baix el llençava.

:: D'ESQUENA AL MÓN ::

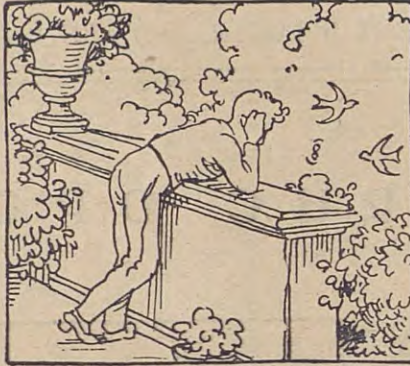
Text de J. FECIT

(Primera part.)

Dibuixos d'en MIRET

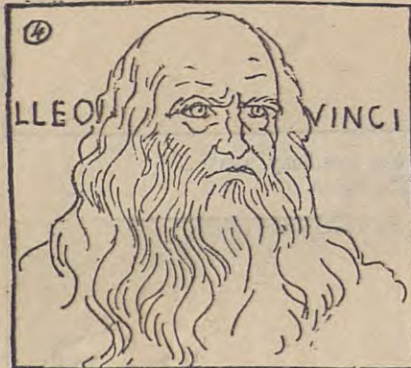
Quan en 1890, va acabar la carrera d'enginyer en Càndid Bonjan, no es parlava encara d'aviació, ni tan sols de globus dirigibles. Unicament, en el terreny de les teories i de les hipòtesis, en els cercles científics, se'n parlava i s'hi treballava. A Càndid Bonjan l'havia preocupat molt aquest me-

ravellós problema que, en resoldre's, dotaria a la humanitat d'un medi més de locomoció, amb el consegüent gaudi de la màgia del vol, del que disfruten altres éssers més modestos: els ocells i molts insectes. Tota una nova vida sorgia a la imaginació de Bonjan, des del moment que el volar fos

assequible als homes. I com que Càndid, orfe de pare i mare, havia quedat amb medis de vida assegurats, no depenent de ningú, ni depenent ningú d'ell, pensà que podria dedicar la seva a estudiar aquest problema amb l'esperança d'ésser ell qui dotaria el món de tal prodigi. Començà, ple

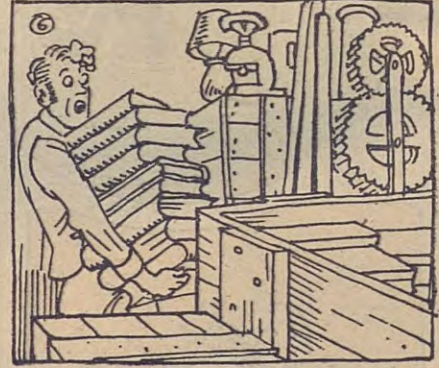

de fe, els seus estudis, aprofundí la física, observà el vol dels ocells i el dels insectes, generalment més perfeccionat, comprovà les cèlebres teories del gran precursor Leonart de Vinci, el famós pintor del Renaixement, per tants conceptes admirable...

Els seus, companys, però, l'interrom-

pien sovint, més amics de fer tabola i de campar que d'endinsar-se en alts estudis científics, i les seves meditacions se li esbullaven a cada punt. Com més veien que en Càndid s'encaparrava, més disfrutaven distraient-lo. Alguns, fins ho feien de bona fe perquè li deien que es posaria neurastènic

de tant estudiar i que era convenient esbargir-se. Com hem dit, Càndid tenia abundant fortuna, i un bon dia que els amics l'atabalaren més que de costum, es resolgué a fugir i instal·lar-se en un lloc solitari i ignorat; treballant allí, allunyat del brogit mundanal. En una mesada tingué llest l'e-

quip de llibres, papers, aparells i tota mena d'útils que cregué necessaris pel seu objecte i es traslladà a viure en una illa minúscula, on els deu o dotze habitants amb què comptava, no sabien pas ni la a ni l'existència de l'abecedari.

Càndid es féu a si mateix el jurament

de no sortir de l'illa fins que no hagués resolt el problema que s'havia proposat. S'instal·là apropiadament i era no sols volgut i admirat pels escassos habitants de l'illa, sinó respectat com a un ésser superior, perquè tot aquell bé de Déu d'aparells i eines li donaven, als ulls d'aquella tosca gent,

un misteriós prestigi. Càndid pogué, per fi, estudiar i meditar sense ésser interromput. Ara que veiem els aeroplans creuar intrèpidament l'espai, no ens donem compte del suc de cervell que representa haber-se després per a lograr tan portentós resultat.

(Acabarà.)

--:-- Estratègia --:--

Dibuixos d'en CORNET

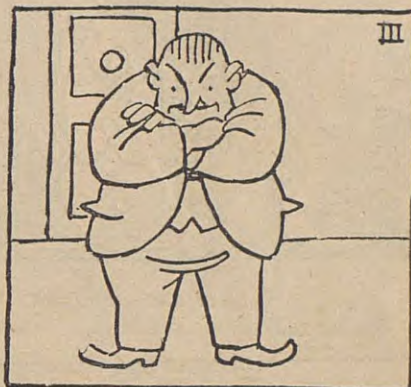
Per en GUILLEM D'OLORO

El senyor Pepet vivia en una torreta a Les Corts molt allunyada de poblat. Allà, entre les gallines i les cols, el bon home vegetava tranquil en companyia del seu criat i el seu gos de guarda.

Un dia el gos es trobà malament, i el senyor Pepet manà al criat que el portés a cà'l manescal. Quan l'home i la bèstia foren fora considerà el bon senyor la imprudència que havia comès: quedava sol a mercè dels lladregots! Però ja era tard per arreglar-ho.

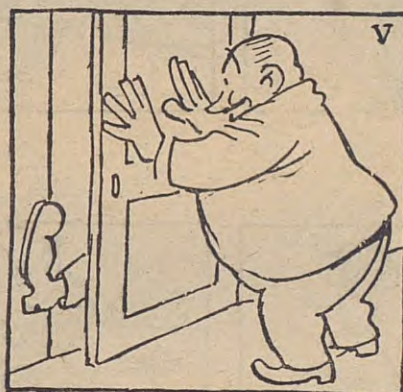

No feia pas un quart que estava sol, que un homenàs malcarat trucava a la porta, i quan el senyor Pepet obrí ficà el peu al dintell per evitar que tornés a tancar d'una revolada.

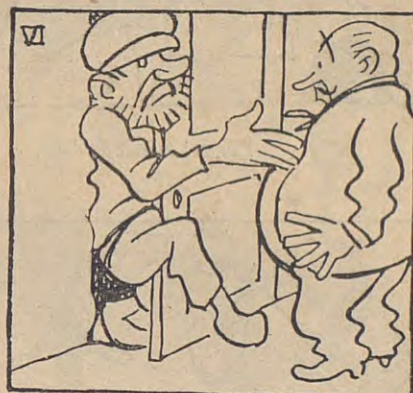
—Faci el favor de donar-me quelcom, que fa un any que no treballo.

—Un altre dia—féu el senyor Pep, es-verat.

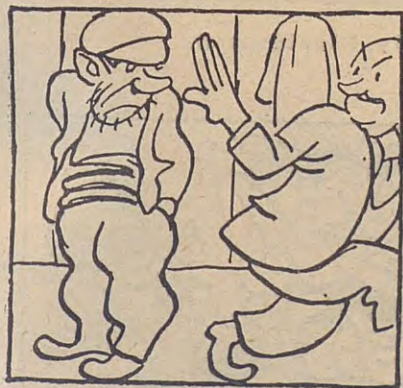
—Ara de seguida! —bramulà l'altre, amenaçador.

El senyor Pepet tingué una pensada estratègica.

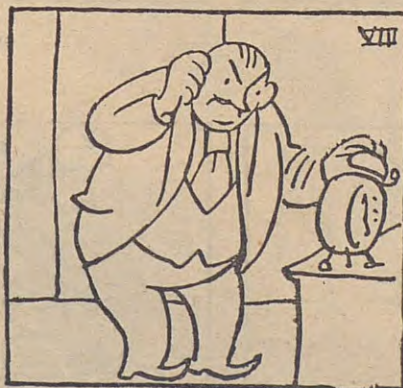

—Ja va, home, ja va! Sí que aneu cremat. Espereu's un moment.

I entrà cap a dins, però en lloc de cercar cap diner, el que féu va ésser sonar el

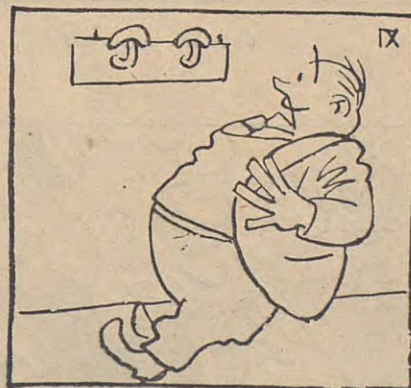

timbre del despertador que tenia a la seva habitació i demanar en veu alta com si telefonés:—Senyoreta, posi'm en comunicació amb els Mossos de l'Esquadra... Són els

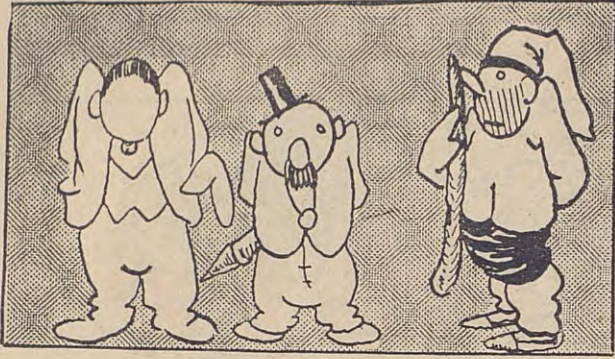
Mossos?... Vinguin de seguida a la Villa Pepet, que hi ha un homenot que em molesta... ¡Ja vénen?... Molt bé.

Tornà a fer sonar el despertador i sortí a veure què feia el vagabund. Amb satisfac-

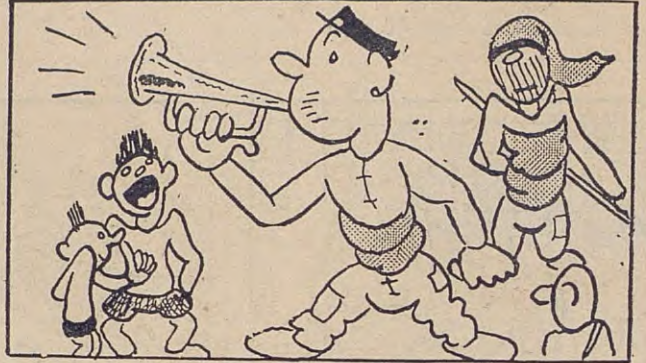

ció comprovà que havia fugit, esverat pel suposat telefon; mes, ai!, l'abric del senyor Pepet i el seu bastó amb puny d'or que hi havia al penjarrobes també havien fugit!

--:-- U N C A S --:--

La festa estan preparant

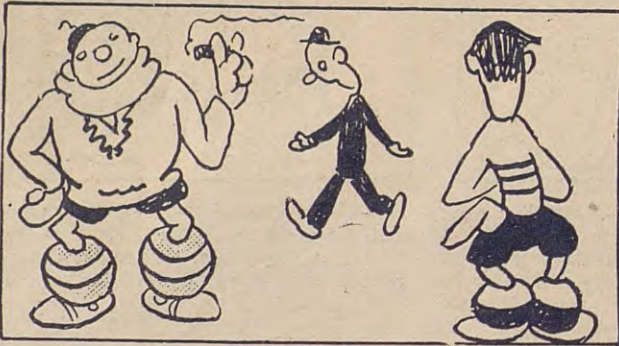
boxa i futbol anunciant;

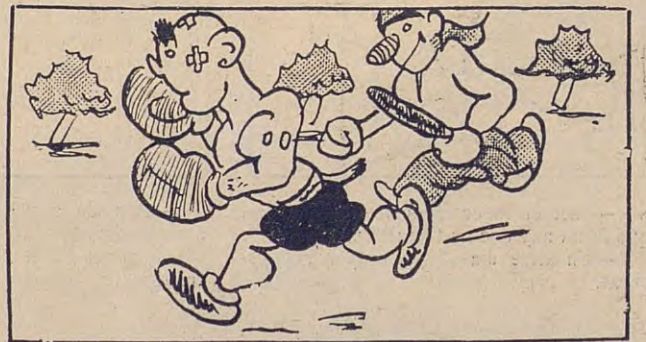
l'anunci és bell de debò,

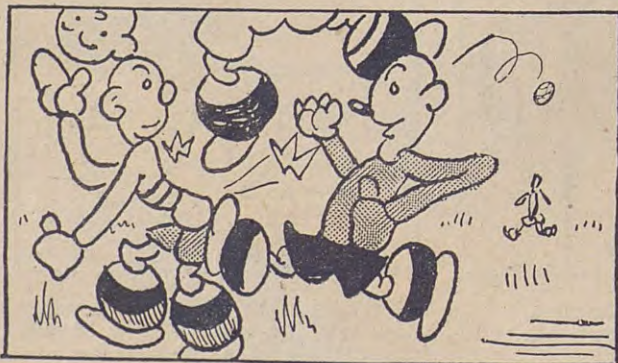
ara manca un campió;

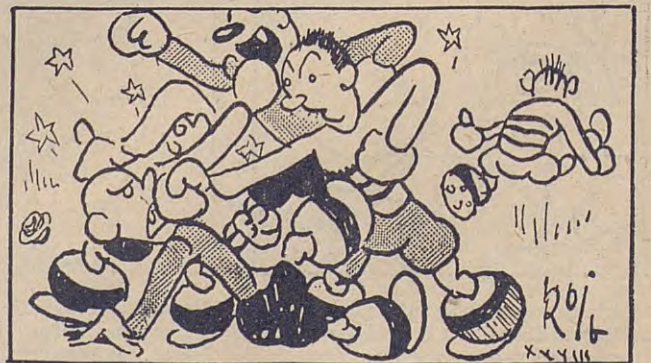
de futbol, ja n'han trobat,

prò el de boxa s'ha escapat.

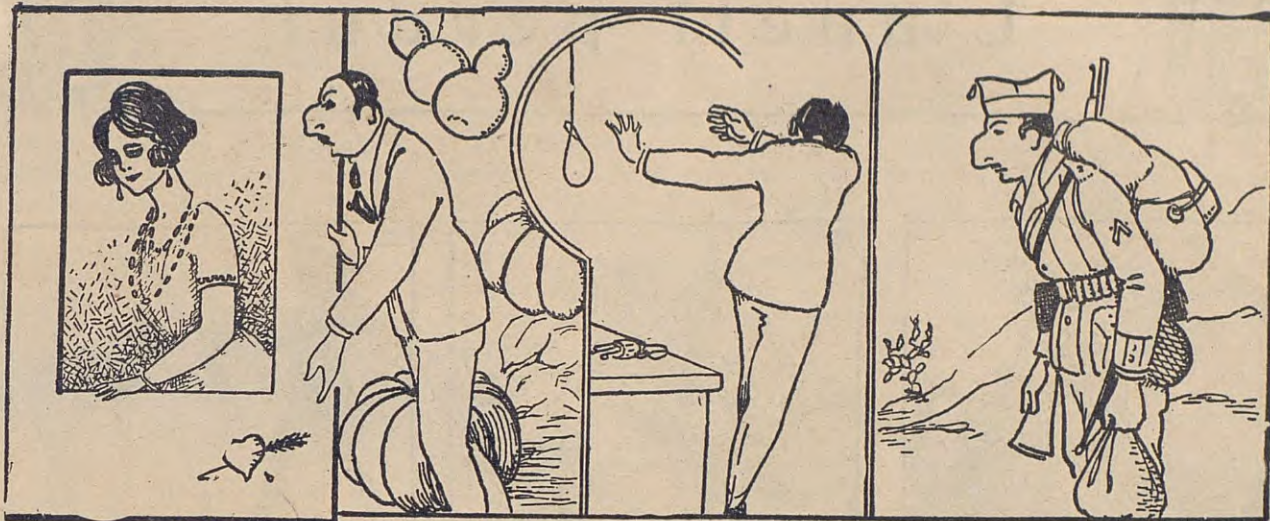

Però al partit de futbol

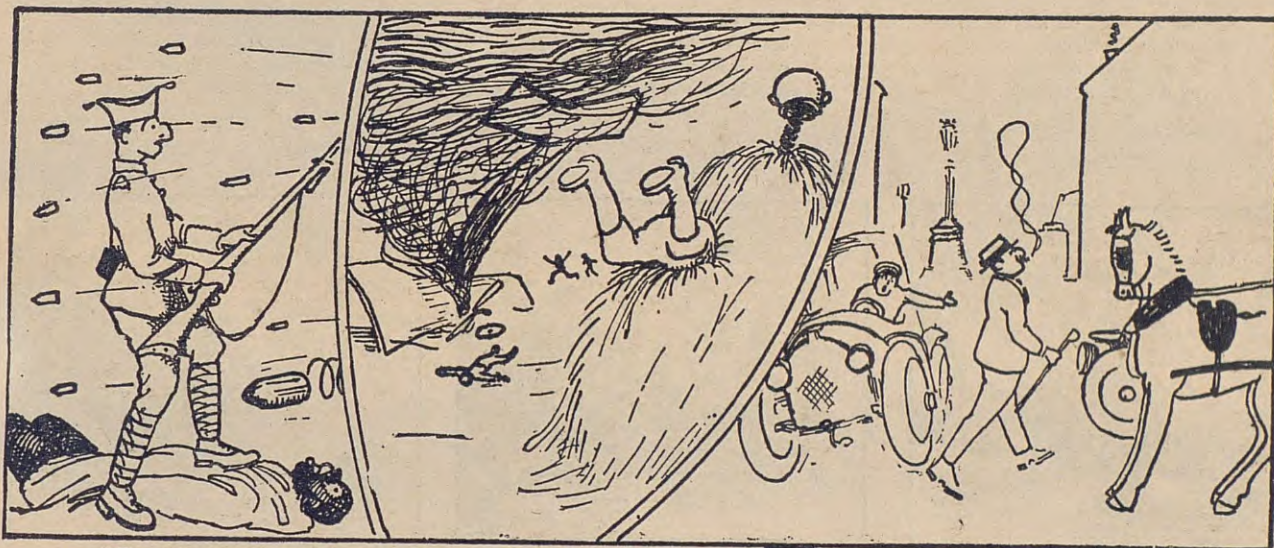

hi hagué-boxa a cada gol

--:-- E L N A S --:--

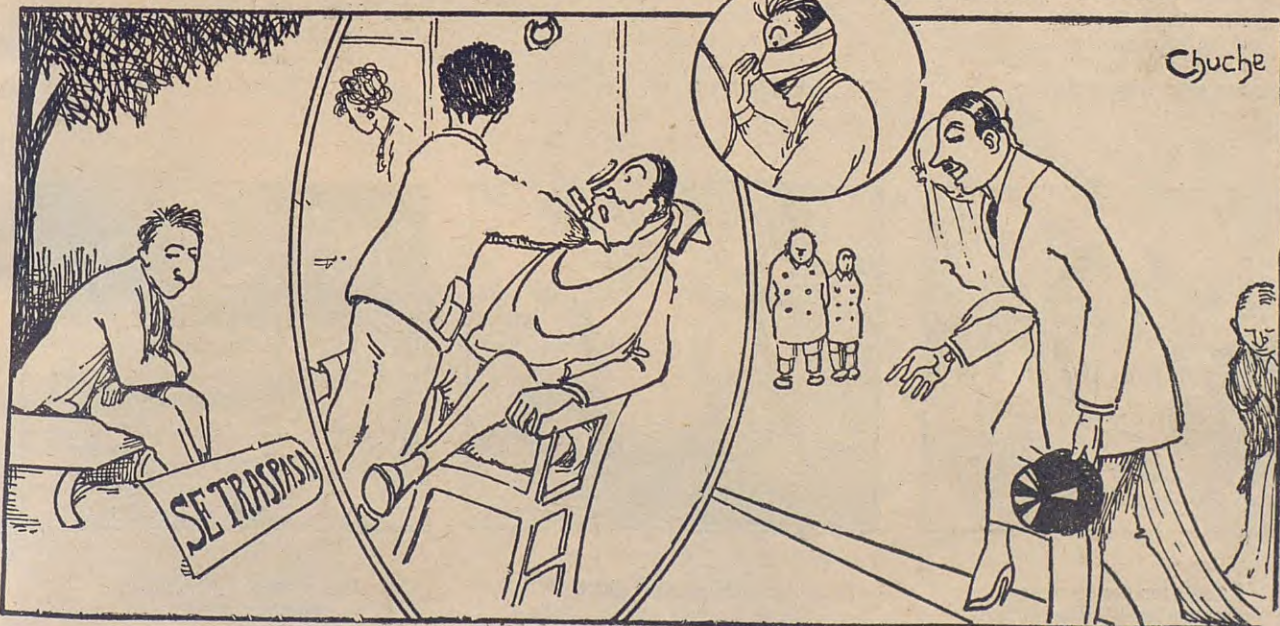

En Nasllarg estimava Griselda, però ella li donà carbasses. Desesperat, no volgué suïcidar-se, però ingressà...

...al Terç estranger i cercà la mort al camp de batalla. No la trobà,

i la cercà llavors a la ciutat.

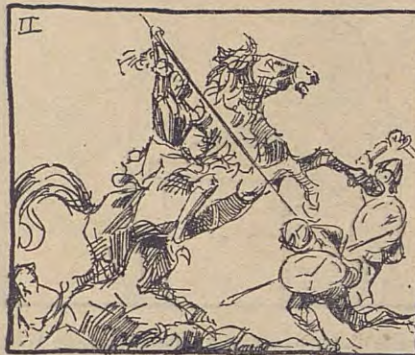

Per fi, avorrit, no sabia què fer. Un dia, fent-se afaitar, el barber, distret com tots, li escapçà el nas... i d'aquí en vingué la seva felicitat.

L'anell perdut

I
Lluitava contra els alarbs
el baró de Rocaltiva
a les ordres del seu Rei,
el Rei de la França Xica.

II
Lluitava el valent baró
amb tal força i valentia,
que la batalla es guanyà
gràcies al seu heroisme.

III
Volgué premiar el rei
son valor i virtuts cíviques,
i un anell li va donar
en record de tan faust dia.

IV
Arribat que fou l'estiu
el baró a caçar sortia,
i en mig del bosc va trobar
una riera fresquíssima.

V
Com que tenia calor,
dels vestits es despenia.
i en aquell suau corrent
s'hi banyava amb gran delícia.

VI
Mes, tot banyant-se, oh dissort!
l'anell del dit li sortia,
l'anell que li regalà
el Rei de la França Xica.

VII
El cercaren sos servents
dragant ben bé aquelles ribes,
mes no pogueren trobar
aquella joia magnífica.

VIII
Per conhortar-se el baró
fa un banquet amb sa família
i li porten per entrant
fregida una grossa anguila.

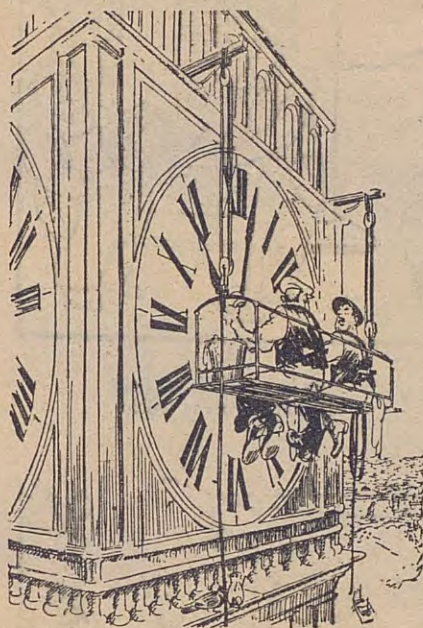
IX
Oh, sorpresa! quan obri
la bèstia per repartir-la,
¿sabeu què hi va trobar dins?
¿L'anell? No, només l'espina.

Bequer

Caça major

JOAN, no tenim ni cinc cèntims a casa, i el més calent és l'aiguera—féu la dona del timador, desesperada.

—Què hi vols fer! Fa deu dies que no he pogut donar cap cop—respongué el timador.—Però si podem esperar a demà...

—¿Saps quina hora és?

—No. M'he deixat el rellotge a casa.

(De *The Passing Show*.)

—Tinc un llonguet i xocolata. Però per cots dos és poc.

—Menja-t'ho tu. Jo surto a caçar.

—¿A caçar?

—Sí... a caçar incautes.

La frase podia ésser quelcom metafòrica, però la metàfora resultà portada al terreny pràctic quan, poca estona després, el timador eixia de casa seva amb botes i polaines de caçador, gorra impermeable, gabardina i una escopeta enfundada.

—Però, Joan, ¿que vas a assaltar diligències al camí ral?

—Tu deixa'm fer. Ja t'he dit que anava a caçar, i caçaré.

El timador se n'anà a peu cap als afores de la ciutat, i ja nit fosca, entrà a un hotel luxós situat vora les muntanyes en un barri de torres aristocràtiques.

—Vull una habitació per dormir. Demà al matí un bany calent. No separé. Porteu-me un vas de llet a la cambra.

—¿El senyor deu venir a caçar per aquestes muntanyes?—féu el maître d'hotel.

—Sí, demà començo la temporada. Al migdia vindrem a dinar amb el baró de Rocamunt i el marquès de Planavall.

Quin hoste hem arrellegat!—pensà el

maître, fregant-se les mans.—D'aquesta feta ens farem famosos.

Després de prendre el seu vas de llet, el timador s'adormí tranquil·lament.

Quan l'endemà al matí el criat li portà l'esmorzar al llit ja el nostre heroi es trobava a la cambra de bany prenent el seu bany calent. Poc després tornava a sa cambra, i tot esmorzant trucava la campaneta i deia al criat que acudí a la porta:

—Porteu-me el vestit, que m'arreglaré per anar-me'n.

—¿El vestit, senyor?—féu el criat, estranyat.

—Sí, el vestit que em vaig treure ahir vespre. Suposo que mentre jo era al bany algú se l'ha endut per raspallar-lo o planxar-lo o què sé jo...

—No en sé res, senyor—féu el criat, consternat.—Vaig a avisar el maître d'hotel.

Aquest alt empleat, més consternat que l'altre, encara, acudí a la porta de l'expressat timador.

—¿Què diu, senyor, que li manca el trajo?

—Sí! El meu trajo de cacera, nou de trinca! I amb quaranta duros a la cartera i cinc al portamonedes! Vejam si això serà un niu de lladres i no un hotel!

—Dispensi, senyor, però l'honor de casa nostra no permet que vostè perdi res, aquí.

—Es que no hi estic disposat! Vaig a telefonar a la policia...

—Res d'això, senyor. ¿Quan valia el seu trajo?

—A mi què m'explica! Quaranta o cinquanta duros, almenys! No recordo!

—Cinquanta i els que duia a la cartera i portamonedes fan...

Miri, aquí té cent duros i faci el favor de no dir res a ningú. I no deixi d'ésser client de casa nostra.

—Ja ho veurem. Per aquesta vegada accepto. Que no es repeteixi. Ara deixi'm telefonar a casa perquè em porti un trajo.

Mitja hora més tard el nostre timador sortia de l'hotel amb el trajo que li havia dut la seva dona, cent duros a la butxaca i la gabardina penjada al braç; la gabardina que la nit passada havia servit per amagar que no duia trajo... deixant sortir només les botes i les polaines!

Pèrdua fatal

A bord del «Joven Simplicio», pailebot de cabotatge, tenien com a mascota un gosset d'aquells de llanes.

Un dia es posà malalt i al cap de poc expirava amb greu sentiment de tots perquè tothom l'estimava.

Però el qui amb més desconsol es va prendre la desgràcia fou el cuiner qui, plorant, la trista fi lamentava.

—No ploreu tant—li digué el patró;—¿tant l'estimàveu?

Es clar que era molt bonic, però no n'hi ha per tant, vaja!

—Ai, senyor! ¿No n'hi ha per tant? era una bèstia tan mansa...

I ara, ¿qui em rentarà els plats? tan nets com ell me'ls deixava!

P. E. P.

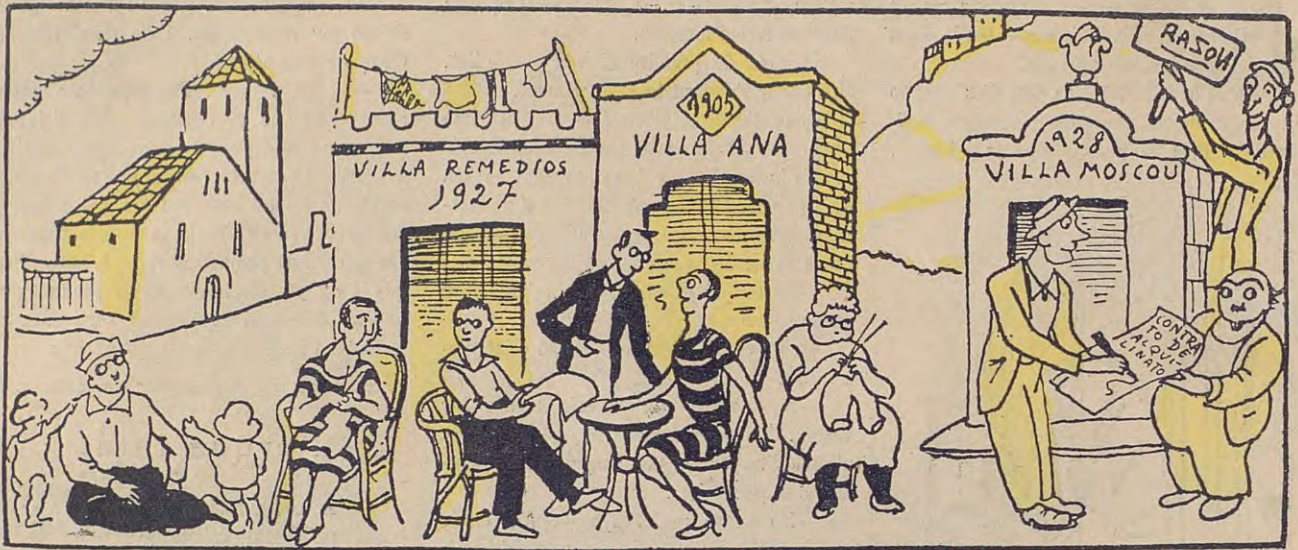
—Si diu que hi ha dos seients buits, ¿per què no em deixa pujar?

—Perquè no estan de costat.

(De *Pèle Mêle*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per massa formalitat
un home els ha ben tropat.

Com la calor va augmentant
tothom està istinejant.

Quan ja cap torre quedava
la caseta un els llogava.

Amb la condició, està clà:
«Deixar-la com la trobà».

Passa el llogater la nit
posant aiguarràs i Flit.

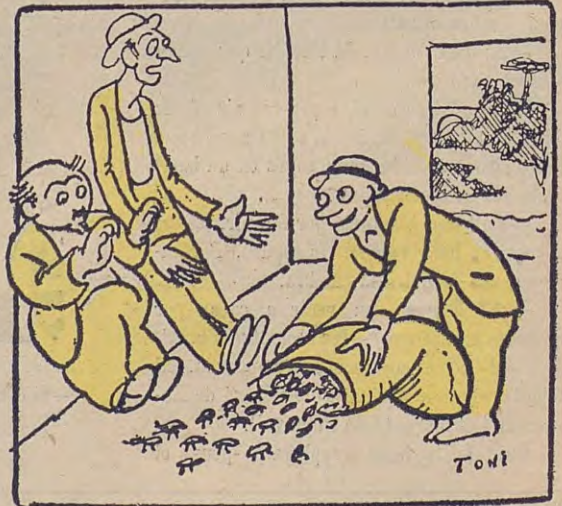
I es troba que l'endemà
a la lluita ha de tornà.

Perquè surten dels recons
les bèsties, a batallons.

L'istiu no ha acabat encara
que a desllogar-la es prepara.

I es procura provisions
d'altres nous animalons.

—La deixo, com vam quedar,
igual que la vaig trobar.